



Z obsahu:

**Mravní vznešenost
ženy**

*Jan Pavel II. při
generální audienci
10. dubna 1996.
– strana 2 –*

**Sacerdos – alter
Christus**

*Modlit se o další
kněžská povolání
znamená modlit se
především usilovně
za svaté kněze mezi
námi. Za nové Jany
Maria Vianney, za
nové Jany Bosko, za
nové Maxmiliány
Kolbe, za nové
otce Pio.
– strana 4 –*

**„...Musí se probu-
dit!“**

*Události v Lysicích
májí hlubší souvis-
losti...
– strana 5 –*

**... tady začal pro
mne nový život**

*Georg Mayr-Melnhof
zanechal miliardové
dědictví. 27letý syn
významné rakouské
šlechtické rodiny se
rozhodl vstoupit do
kněžského semináře.
– strana 8 –*

Pane, dej nám více svatých kněží

k článku „Sacerdos – alter Christus“



Mravní vznešenost ženy

Čtení: Př 31,10-12,30 1. *Starý zákon a židovská tradice jsou plné uznání mravní velikosti ženy: to se projevuje především v postoji důvěry k Hospodinu, v modlitbě za dar mateřství, v prosbě k Bohu za záchranu Izraele před útoky jeho nepřátel. Někdy, jako v případě Judyty, oslavuje tyto vlastnosti celé společenství a stává se předmětem obdivu pro všechny.*

Vedle zářivých příkladů biblických hrdinek nechybí ani záporná svědectví o některých ženách jako Delíla, svůdnice, která zničí prorockou činnost Samsona (Sd 16,4,21), cizinky, které odvedou srdce zestárlého Šalamouna od Hospodina a dají mu uctívat jiné Bohy (1 Král 11,1-8), Jezabel, která vyhladí „všechny proroky Hospodina“ (1 Král 18,10) a dá zabít Nábota, aby věnovala jeho vinici Achabovi (1 Král 21), Jobova manželka, která mu spílá v jeho neštěstí a nutí ho ke vzpouře (Job 2,9).

V těchto případech chování ženy připomíná chování Evy. Převážný výhled v Bibli však zůstává inspirován protoevangeliem, které vidí v ženě spojenkyňi Boha.

2. Vždyť jestliže cizinky jsou obviněny z toho, že od-

Ježíšova rodokmenu (Mt 1,5), z ní dělá známku univerzalizismu a zvěst o Božím milosrdenství, které zahrnuje všechny lidi.

Mezi Ježíšovými předky první evangelista připomíná i Tamar, Rahab a Uriášovu manželku, tři ženy hříšnice, ne však věrolomné, zařazené mezi prarodičky Mesiáše, aby tak hlásal, že Boží dobrota je větší než hřích. Bůh skrze svou milost dává, aby přispěly k jeho plánům spásy jejich neregulární manželskou situací, a i tímto způsobem připravuje budoucnost.

Jiný vzor pokorné oddanosti, odlišné od Rútiny, představuje Jiftáchova dcera, která přijímá zaplatit svou smrtí vítězství otce nad Amonity (Sd 11,34-40). Oplakává svůj krutý osud, nevzpírá se, ale vydá se na smrt, aby splnila neuvá-

stavy ženy, cenného daru Hospodina.

Na konci téže knihy je načrtnut portrét ideální ženy, který je na hony vzdálen nějakému nedosažitelnému vzoru, a představuje konkrétní návrh, vycházející ze zkušenosti žen vysoké hodnoty: „...ženu statečnou kdo nalezne? Je daleko cennější než perly...“ (Př 31,10).

Literatura moudrosti označuje věrnost ženy Boží úmluvě za vrchol jejich možnosti a zdroj největšího obdivu. Vždyť, i když může někdy zklamat, žena překoná všechna očekávání, je-li její srdce věrné Bohu: „Klamavá je líbeznost, pomíjívá krása, žena, jež se bojí Hospodina, dojde chvály“ (Př 31,30).

4. V takovém kontextu nám kniha Makabejská předkládá nejúchvatnější příklad vznešenosti ve zkoušce v události matky sedmi bratří, umučených za pronásledování Antiocha Epifána.

Po vylíčení smrti sedmi bratří posvátný autor dodává: „Ještě více obdivu a vzácné památky je hodna matka. V jediném dnu viděla záhubu sedmi synů a nesla to srdnatě s nadějí v Hospodina. Každého z nich povzbuzovala v rodné řeči, plna ušlechtilé moudrosti, v níž spojovala ženskou rozvahu s mužnou silou. Říkala jim: „Nevím, jak jste vznikli v mém lůnu, já vám nedarovala ducha a život ani jsem nikomu z vás nedala dohromady všechny části těla. Proto tedy Stvořitel světa, který dává



„Mravní síla ženy, její síla duchovní se pojí s vědomím, že Bůh jí svěřuje zvláštním způsobem člověka, lidskou bytost...“

(Jan Pavel II., *Mulieris dignitatem*)

vzniknout člověku při zrození a zná původ všech věcí, vám ve své milosti daruje život znovu, když teď dáváte přednost jeho zákonu před sebou samými“ (2 Mak 7,20-23).

Matka vyjadřuje svou víru v moc Boha, který stvořil všechny věci z ničeho, když vybízí sedmého syna, aby přijal popravu spíše, než by přestoupil Boží zákon.

„Prosím tě, dítě, pohlédni k nebi i na zemi, na všechno, co je zde vidět, a věz, že to Bůh udělal ne z toho, co bylo, a že i lidský rod takto povstal. Neboj se toho kata, ale buď hoden svých bratrů a přijmi smrt, abych z Božího slitování dostala s tvými bratry zpět i tebe“ (2 Mak 28-29).

A nakonec i ona podstupuje smrt, když předtím podstoupila sedmkrát mučednictví srdce, a tak dosvědčila neotřesitelnou víru, bezmeznou naději a hrdinskou odvahu.

V těchto postavách žen v nichž se ukazují divy božské milosti, lze zahlédnout tu, která je největší ženou – Marii, matku Páně. ○

Jan Pavel II. také pozdravil skupinu našich poutníků:

„Milý poutníci z Čech a Moravy, také vy zakoušíte, jak je dnes člověk ohrožován kulturou smrti. Jak se jí bránit? Kristus zvítězil nad smrtí. Pevná víra ve zmrtvýchvstalého Krista dá každému sílu čelit všem pochybám, ale i jistotu, že jdeme vstříc věčnému životu. Z ní vyvěrá velikonoční radost, a tu vám přeji. Z celého srdce žehnám vám, vašim drahým doma.

vedly Šalamouna od uctívání pravého Boha, kniha Rút nám naopak ukazuje velmi vznešenou postavu cizinky – Moabitku Rút – příklad soucitu s příbuznými a upřímné velkomyslné pokory. Tím, že sdílí život a víru Izraele, stane se prababičkou Davida a dávným předkem Mesiáše. Matouš tím, že ji zařadil do

žený slib svého otce v kontextu ještě primitivních zvyků (srv. Jer 7,31; Mi 6,6-8).

3. Literatura moudrosti, i když často naráží na ženiny vady, vidí v ní skrytý poklad: „Kdo našel ženu, našel dobro a došel u Hospodina zalíbení,“ říká kniha Přísloví, vyjadřující rozhodné ocenění po-



Liturgická čtení

1. čtení Sk 2,14a.36-41

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti (apoštoly) a slavnostně promluvil k lidem: „Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.“ Když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: „Bratři, co máme dělat?“ Petr jim odpověděl: „Obráťte se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Ducha svatého. Vždyť ta zaslíbení platí vám i vašim dětem, ale také všem, kdo jsou ještě daleko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ Ještě mnoha jinými slovy je zapřísahal a vybízel: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ Ti, kdo jeho slovo ochotně přijali, byli pokřtěni. A ten den se k nim přidalo na tři tisíce lidí.

2. čtení 1 Petr 2,20b-25

Milovaní!

Když děláte dobře a přesto musíte trpět, je to milé Bohu. K tomu jste přece byli povoláni. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. On nezhrěšil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného. Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na sobě vynesl naše hříchy na dřevo (kříže), abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni. Byli jste kdysi jako bludné ovce, ale nyní jste se vrátili k pastýři a strážci svých duší.

Evangelium Jan 10,1-10

Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale vniká tam jinudy, to je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovci. Vrátný mu otevře a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když všechny své ovce vyvede, jde před nimi a ovce ho následují, protože znají jeho hlas. Za cizím však nikdy nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají.“ Ježíš jim pověděl toto podobství, ale oni nepochopili, co jim tím chce říci. Ježíš proto řekl znovu: „Amen, amen, pravím vám: Já jsem dveře k ovčím. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči, ale ovce jen neuposlechly. Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mě, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu. Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a působil zkázu. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.“

Myšlenka na neděli

PASTÝŘ A OVCE

Zamyšlení nad úryvkem 10,1-10

Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti

Připoj se opět k Ježíšově družině. Na svých cestách judskou krajinou přišel do míst, kde pastýři zbuodovali ohradu, do které na noc zahánějí svá stáda. Ohrada chrání ovce proti vlkům a proti zlodějům. Aby ovce byly v bezpečí, má ovčinec jen jeden vchod, u kterého celou noc bdí pověřený pastýř. Pohled na ohradu dává Ježíši příležitost, aby tě poučil, že on se postaral i o tvoje bezpečí.

Abys mohla plně využít skutečnosti, že máš toho nejlepšího Pastýře, chce tě dnes Ježíš poučit také o tom, jaká nebezpečí ti hrozí a jak se máš tedy chovat.

Jako jeho ovce patříš k tomu nejdražšímu, co má. Podstoupil pro tebe dlouhou cestu z Otcovy náruče doprostřed lidské bídy, aby zde na zemi nabídl za své ovce tu nejvyšší možnou cenu: své božství i své lidství položil na oltář kříže. *Přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti*⁽¹⁾. Ačkoliv tě svou smrtí a zmrtvýchvstáním vysvobodil z moci Nepřítele, není tvé ohrožení ještě definitivně zažehnáno. Pro nepřitele mají jeho ovce tak velkou cenu právě proto, že sám Bůh za ně tolik obětoval. Uvědom si proto dobře svou hodnotu. Je tvou výsadou i tvým ohrožením. Ale nemusíš se bát, zůstaneš-li pod ochranou Dobrého Pastýře. Všechno, co podnikáš, abys mohla být v bezpečí, je výsledkem vynalézavosti jeho božské lásky.

Ohrada církve, kterou pro tebe Pán připravil, není tu proto, aby omezovala tvou svobodu, ale aby tě chránila před nepřitelem. Ale i nepřítel je vynalézavý. Můžeš se s ním setkat i uvnitř ovčince. K *zlodějům a lupičům* je Ježíš nesmlouvavě přísný. Varuje tě zcela jednoznačně, že nemají v žádném případě na mysli tvé dobro. Ať už mluví a dělají cokoliv, ve skutečnosti *přicházejí, jen aby kradli, zabíjeli a ničili*. Poznáš je podle toho, že *nevstoupili dveřmi*.

Ježíš ti nabízí dvojí záruku. Ujišťuje tě, že je nejen *Pastýřem*, ale i *Dveřmi*. Jako *Pastýř* zná důvěrně každou svou ovci. Jestliže tě *volá jménem*, nejsi pro něho jen jedna z mnoha, ztracená v množství stáda. Vodi tě na tučnou pastvinu svého slova a svých svátostí. Jsi však dostatečně vnímavá pro Ježíšovo osobní oslovení? Kdo jiný než sám Bůh se umí obrátit k celému množství tak, že současně s jednou

každou ovci jedná s takovou důvěrností, jako by byla jedinou na světě. A jsi-li skutečně *jeho*, pak také ty sama dobře *slyšíš a znáš zcela důvěrně jeho hlas a jdeš za ním a jedinečně za ním*. Tato důvěrná znalost Ježíšova hlasu je součástí tvé ochrany před nepřítelem, protože ti umožňuje, abys rozeznala každý *cizí hlas a utekla od něho*.

Tvůj Pán se ti postaral, abys nezůstávala bez pastýřů, ale pamatoval také na to, abys měla záruku, koho máš pokládat za pravého pastýře: musí jej přijmout *vrátný*, kterému byly svěřeny *kliče*⁽²⁾ a který byl ustanoven, aby bděl nad bezpečností ovčince. Komu tento Pánem ustanovený *vrátný neotevřel*, kdo se samozvaně vkrádá do ohrady, není Pánův pastýř, ale *zloděj a lupič*. Pánův vrátný bude tedy pro samozvané nepohodlný a nepříjemný. Budou hledat všemožné důvody, aby zpochybnili jeho pravomoc, aby sobě i tobě zdůvodnili, proč pohrdají jeho pověřením a autoritou, neboť chtějí ospravedlnit skutečnost, že nevstupují dveřmi, ale přelézají ohradu, probourávají si své „dveře“, osobují si právo sami vystupovat v roli „vrátných“, aby mohli Pánův ovčinec uspořádat podle svého. Chtěli by ti vnutit svou pastvu a své způsoby. Jsou to *zloději*, osobují si práva, která jim nepatří, chtějí tě vytrhnout ze společenství s jediným pravým Pastýřem, okrádají tě o jeho pastvu. Cizost jejich hlasu je především v tom, že tě chtějí vyvést ze stáda, jehož středem je Pastýř, a nabízejí ti, abys byla **sama sobě středem**. Čím více se budeš vzdalovat od *Pastýře*, tím více začneš pochybovat také o smysluplnosti jeho *ohrady*. Tam, kde nebude ohrada, nebudou ani dveře. Ale těmito dveřmi je sám Ježíš. Nikdo tě tu nezavolá jménem, neuslyšíš tu důvěrně známý hlas. Zatímco uprostřed jeho stáda jsi byla předmětem Pastýřovy osobní pozornosti a péče, jako „osvobozená“ a osamostatněná oběť falešných pastýřů se ztratíš bez ochrany a bez péče v bezejmenném bloudícím davu, abys byla nakonec *oloupena a zbavena života*.

Uvaž tedy znovu, za jakou cenu a kým jsi byla vykoupena. Ti, kteří tě nepasou Ježíšovým jménem a v jeho duchu, pro tebe neudělali nic. Ježíš pro tebe nejen nasadil, ale doslova **obětovat svůj život**. Vyhledal tě, ošetřil tě, dal ti za pokrm sám sebe. O kom jiném se ještě může říct: *Jeho rány vás uzdravily. Vždyť jste bloudili jako ovce, ale nyní jste byli obráćeni k pastýři a strážci svých duší*⁽³⁾?

(Bratr Amadeus)

⁽¹⁾ J 10,10

⁽²⁾ srov. Mt 16,19

⁽³⁾ viz 2. čtení 1 Pet 2, 25

Sacerdos alter Christus ⁽¹⁾

Ježíš, Dobrý Pastýř, se postaral, aby jeho ovce nezůstávaly bez pastýřů. Doporučil nám, abychom prosili Pána žní, aby poslal dělníky na svou vinici.

Ty první dělníky - pastýře si sám vychoval. Tři roky žili v jeho společnosti. Učil je svým slovem i svými skutky. To nejdůležitější, z čeho pak čerpali, když je poslal do světa, než odešel k Otci, byla jejich **osobní zkušenost ze setkání s Ježíšem**. Ani dnes není lepšího způsobu, jak se stát *dobrým pastýřem*: zůstává jim hluboký zážitek Ježíšova společenství, který dokáže prostoupit a naplnit celou bytost. Úkolem kněze je usilovat o to, co měl na mysli Předchůdce, když říkal: *On musí růst, já však se menšit.* ⁽²⁾ Posláním pastýře – kněze – je přece **zpřítomňovat stále Pána a Mistra v současném světě**. Ti, kdo kněze vidí, kdo s ním jednají, musí být uchváteni něčím, co překračuje jeho lidskou stránku, co jej vymaňuje z všednosti, průměrnosti a prázdnoty světa, a tak výmluvně svědčí o Tom, který jej poslal. ⁽³⁾

Tak jako Otec zviditelnil sám sebe tím, že poslal svého Syna, aby se stal člověkem a představil tak světu, jaký je Boží obraz zpřístupněný v lidských rozměrech, měřítcích, slovech a skutečích, tak nyní Ježíš posílá své kněze, aby byli dále jeho výmluvným obrazem. *Nehlásají sami sebe, ale Ježíše Krista.* ⁽⁶⁾ Zpřítomňují jej ve světě, když jako On odolávají pokušení bohatství, rozkoše a moci, ⁽⁷⁾ aby jako chudí, čistí a poslušní synové Boží dali se zcela a bezvýhradně do služeb Bohu a lidem, a *byli tak vzorem pro své stádo,* ⁽⁸⁾ *nikomu nedávali pohoršení, ale ve všem se osvědčili jako Boží služebníci velkou trpělivostí v námaze, bdění a postu, čistotou, pochopením, shovívavostí a dobrotivostí.* ⁽⁹⁾

Ale Ježíš přišel mezi lidi také proto, aby *sám sebe přinesl v oběť.* ⁽¹⁰⁾ *Bůh vlastního Syna neušetřil, ale vydal jej za nás všechny.* ⁽¹¹⁾ První Velkněz celý svůj život protřpěl v očekávání té nejvyšší oběti. *Není služebník větší než jeho Pán.* ⁽¹²⁾ I jeho kněží *budou pít kalich, který pije On, i oni budou pokřtěni křtem, kterým On je křtěn.* ⁽¹³⁾ Ježíš si povolal své kněze – pastýře, aby oni přinášeli sami sebe v oběť a *doplňovali to, co zbývá do míry utrpení Kristových svým utrpením za jeho tělo, to jest církve.* ⁽¹⁴⁾ Ježíš *dává svůj život za své ovce.* ⁽¹⁵⁾ Nechtějí-li jeho kněží pracovat u jeho stáda jen jako *najatí lidé*, pak i oni jako *dobří pastýři dávají život za své ovce*. Jsou totiž povolání, aby *stále nosili Ježíšovo utrpení na svém těle, aby bylo vidět život Ježíšův na jejich smrtelném těle.* ⁽¹⁶⁾

Takové tedy potřebujeme kněze a pastýře, *služebníky Kristovy a správce Božích tajemství,* ⁽¹⁷⁾ protože jako takoví jsou neocenitelným a nenahraditelným darem Božím pro svět.

Čím zřetelněji budou zpřítomňovat Krista mezi námi, tím více budou přitahovat další, kteří budou ochotni *opustit všechno a jít za ním*. Modlit se o další kněžská povolání znamená modlit se především usilovně za **svaté kněze mezi námi**. Za nové Jany Maria z Vianney, za nové Jany Bosko, za nové Maxmiliány Kolbe, za nové otce Pio.

Pane, dej nám více svatých kněží

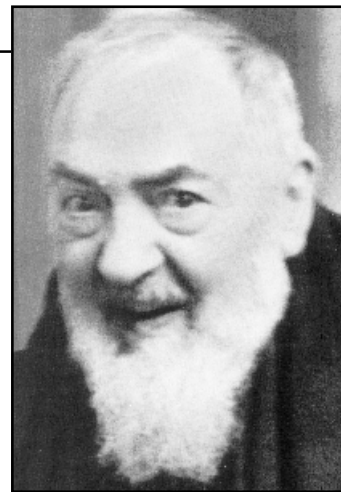
Že je svatých kněží příliš málo? Když si Ježíš povolal svých dvanáct, nebyli to světci. Byli samolibí, hašteřiví, zbabělí, měli malou víru...Své rozhodující obrácení prožili pod péčí Matky Boží, Panny Marie. Matka Kristova je zvláštním způsobem matkou těch, kteří mají být druhým Kristem. Přijala je za své pod křížem. ⁽¹⁸⁾ Vyprošovala jim ve večeradle po devět dní dary svého Snoubence. ⁽¹⁹⁾ Vychovává je s takovou láskou, s jakou pečovala o svého Syna. Kěz by ji poslouchali vždy tak, jak ji poslouchal On. ⁽²⁰⁾

Maria, Matko kněží, probouzej v srdcích svých milovaných synů touhu po opravdové svatosti, aby pod tvou mateřskou péčí *prospívali u Boha i u lidí!*

-lš-

Poznámky:

- (1) Kněz - druhý Kristus
- (2) J 3,30; (3) srov. J 17,24
- (4) srov. J 17,19; (5) srov. J 17,26
- (6) 1 Kor 4,5; (7) srov. Mt 4,1-11
- (8) 1 Pt 5,4; (9) srov. 2 Kor 6,3-6
- (10) Žid 9,14; (11) Řim 8,32
- (12) J 15, 20; (13) srov. Mk 10, 28n
- (14) srov. Kol 1,2; (15) J 10,11
- (16) 1 Kor 4, 10n; (17) 1 Kor 4,1
- (18) srov. J 19,27;
- (19) srov. Sk 1,14
- (20) srov. Lk 2,51



P. Pio, kněz a řeholník, muž veliké a obětavé lásky ke Kristu. Jeho myšlenky vás provázejí celým tímto číslem Světla ...

Kněžství proniká do hlubin celé existenční pravdy o stvoření, a především do pravdy o člověku... Svět, který by chtěl ze své struktury vyškrtnout kněžství, popřel by sám sebe, a především by zničil podstatnou stránku lidství... Kněžství je modlitba lidské existence a lidského povolání, nese v sobě ustavičnou modlitbu celého světa

...Kněžství chápané v takovém smyslu se dotýká existenční otázky o člověku: „Co je člověk? Jaký je smysl bolesti, zla, smrti...“

Kněžství je samo o sobě odpověď na naléhavé, hluboké a základní otázky o smyslu stvoření, o celé realitě... Kněz už jen tím, čím je, vyjadřuje tento smysl a zároveň jej dává světu a člověku ve světě. Vyjadřuje jej tím, že chápe skutečnost až v kořenech bytí. Sděluje jej ne vytvářením libovolných představ, nýbrž hlubokým pochopením pravdy, jako její „prorok“ a „služebník“...

Karol Wojtyła: Znamení odporu

„Znič ve mně všechno, co se ti nelíbí, a vtiskni mému srdci ohněm své svaté lásky všechno svoje utrpení. Obejmi mě tak vnitřně, tak silným a sladkým objetím, abych tě nikdy nenechal samotného ve tvém hrozném utrpení. Prosím tě jen o jediný klid: klid na tvém Srdci. Přeji si jen jedno: mít účast na tvé svaté agonii.

(P. Pio)

Sacerdos - alter Christus. Není to příliš přehnaný požadavek? Ježíšova slova však nepřipouštějí žádnou pochybnost: Jeho učedníci - kněží *nejsou ze světa. Posvětil pro ně sám sebe, aby i oni byli posvěceni v pravdě.* ⁽⁴⁾ Ježíš žádá Otce výslovně, aby ta *láska, kterou jej Otec miloval, byla v nich, aby On sám byl v nich.* ⁽⁵⁾

„...Musí se probudit!“

V boji školy a radnice v Lysicích se proti lysickému faráři F. Provozníkovi staví podle Českého týdeníku i část farníků. I když zprávu ČTD třeba vzít opatrně, je dobré si všimnout jednoho výroku tamního kněze, že „pravda není záležitostí většiny“. V „zápalu duchovního boje v Lysicích“ je třeba nezapomínat si uvědomit, že je to součást boje, který vede Odpůrce o rodinu, o děti, o důslednou výchovu všude; a je povinností Církve se postavit na stranu bezbranných dětí; výsledky té sexuální výchovy, o kterou se tolik „odborníků“ u nás snaží a kterou chtějí vnutit všem dětem, i křesťanským, je možno si ověřit ve Švédsku, v USA... (viz SVĚTLO čís. 27/95).

Arcibiskup Giacomo Biffi z Bologne (Itálie) řekl před několika dny k zástupcům Katolické akce:

„Drazí! Dnes a denně prožíváme nejhorší agresi v dějinách, která směřuje proti křesťanskému hodnotovému systému, proti křesťanskému názoru na život. Jen naivní a hloupí lidé nejvyššího stupně mohou toto nevidět nebo popírat. Hlavním cílem této agrese se stala rodina. Tomu je třeba se postavit na odpor. Co ale má společenství křesťanů dělat? Musí se probudit! Musí si být jasně vědomo, že obrana Bohem zjevené pravdy je základním a nejnужnějším činem bliženecké lásky. To je třeba zdůraznit právě teď, v situaci, kdy Satan, vydávající se za anděla a halící se do pláště dobra, nás chce zatlačit do role stanice první pomoci nebo Organizace červeného kříže. Ano, je jistě nutné a záslužné, když katolíci pečují o nemocné, trpící, narkomany, sirotky, chudé atd. Ale toto není první povinností křesťanského společenství.

Uvedu konkrétní příklady: Proč se v Církvi neustále ptáme, jak by měla fungovat pastorační rozvedených, ale vůbec si neklademe otázku, jak ukázat, že rozvod je plodem egoismu, který odporuje Božím záměrům? V diskusích o potratech neustále připomínáme těžkou situaci svobodné matky, jíž je nutno porozumět a kterou je třeba podpořit. Ano, to je správné.

Proč se ale v této souvislosti zároveň bojíme zdůraznit, že potrat je vražda, a tím se pokusit zabránit, aby někteří z našich bratří a sester upadli do tohoto hříchu? Rádi také hovoříme o povinnosti naší lásky k nemocným na AIDS. Ano, ale proč současně věnujeme tak málo námahy na to, abychom připomenuli, že tato nemoc je plodem života, který odporuje Božím příkázáním? Proč neřekneme, že necudný život nejen ruine tělo, ale též ohrožuje věčnou spásu? Pán řekl: „Vaše řeč budiž ano-ano, ne-ne.“ Musíme být opravdu schopni ano a ne říci jasně! Mám dojem, že slova Kristova už byla nově formulována: „Vaše řeč budiž ano-ano, ano-ano.“ Není tam přece čtyřikrát ano, ale dvakrát ano a dvakrát ne. Ano máme říci ke všemu krásnému, dobrému a pravdivému, co ve světě potkáváme, ano máme říkat osobám, které nám jsou svým životem obrazem Krista.

Ne máme říkat ke všem omylům, urážkám a hloupostem, které přináší současný kulturní proud.

Často slyšíme: Proč Církev zakazuje to či ono, proč je proti tomu či onomu? Omyl! Církev není proti tomu či onomu. Církev nezakazuje to či ono. Církev pouze tlumočí to, co je objektivní pravdou.

Jestliže říká, že potrat je vraždou a zločinem, potom to není proto, že by Církev jako

instituce ze svých čistě institucionálních důvodů byla proti potratům, ale proto, poněvadž nám to říká sám lidský rozum a přirozené mravní citění, pokud není zatemněno egoismem.

Že homosexualita je zvráceností stejně jako kleptomanie, exhibicionismus, nekrofilie a pedofilie, není žádným církevním vynálezem, nýbrž pravdou, kterou je možno poznat pouhým zdravým lidským rozumem.

Samozřejmě lidé takto postižení mají právo na naši lásku a soucit.

Církev je na prvním místě nevěstou Kristovou, nevěstou Božího Slova (Logos) a světlem národů. Ona je pozemským příbytkem ducha pravdy. Nemůže si dovolit mluvit hloupě řečí.

Luxus hloupých řečí přenecháváme racionalistům, bezbožeckým filozofům, národním parlamentům (a také evropskému). Církev si to dovolit nesmí, neboť je nevěstou SLOVA, sídlem pravdy.

Nemá žádný smysl se s ní o tom pít. To by bylo třeba pít se nejprve se samotnou pravdou věcí. Pokusme se aspoň jednou čist Boží slovo bez ideologických brýlí a bez snahy učinit je každému příjemné a milé!

Boží slovo se snad může ukázat alespoň trochu jako tvrdé! V listě Římanům (Řím 1, 31-32) popisuje svatý Pavel stav lidí bez Krista. Dozvídá-

me se tam, že Bůh pohanům, kteří odmítli víru v Něho, zatemnil rozum a připustil, aby se klaněli různým bůžkům, aby propadli pohlavním zvrácenostem atd. Nauka svatého Pavla je stále aktuální a jednoznačná. I dnešní morální, kulturní a zákonodárné zvrácenosti jsou důsledkem ztráty zdravého rozumu. Ztráta zdravého rozumu je ale důsledkem ztráty Boha. To je zcela jasné.

Můj Ježíši, zachraň všechny, obětují se za všechny.“

P. Pio

Nejde vůbec o nějaký církevní problém, ale o to, že církev nemůže a nesmí jinak myslet a jednat než Bůh. Proto působí jen komicky, když se lidé podivují nad tím, že papež se vyslovuje proti homosexualitě. Na závěr vás všechny náležitě prosím:

Nepřenechávejte svědectví pro pravdu, která zachraňuje, mně samotnému! Já nemohu tváří v tvář postupující korozi Božího díla mlčet, mám povinnost nazývat věci tak, jak jsou, ne tak, jak se líbí dnešní mentalitě. Pán od nás žádá právě dnes, abychom nebyli ani pohodlní, ani příjemní. To je přesně ta pravá cesta bliženecké lásky a milosrdenství, k níž vás vyzývám.“

Biskup Christian Werner při shromáždění rakouských biskupů ve svatoštěpánském dómu ve Vídni požadoval výrazné obnovení důvěry v Boha. Dnešní člověk, a to i člověk věřící, je stále více v pokušení stavět do popředí především moc, užitečnost, organizační opatření a vytváření nových a nových struktur, a zatlačuje při tom do pozadí důvěru v Boží moc a svou povinnost usilovat o plnění Boží vůle. Církev dnes potřebuje lidi, kteří usilují o své posvěcení a dokonalost. Čím více se

všichni v církvi otevrou Bohu, budou zachovávat důsledně jeho příkázání, tím více se církev stane živoucím a přitažlivým a vydatným zdrojem lásky, po které svět tolik touží. Tato radostná zvěst, která je neoddelitelná od poselství kříže, bude účinná, jestliže dodržíme podmínky, o kterých hovoří Písmo: dokonalé obrácení, zachovávání příkázání a následování Krista. Jen neochvějná věrnost Kristově vůli může lidem přinést vysvobození.

0

Proticírkevní strategie bez příkras

Křesťanská povinnost nebo naivita

V KVB se manifestuje fakticky existující vnitrocírkevní pluralizace,⁽¹⁴⁾ tvrdí se dále v „Sociálněvědeckých tezích“. To je taktické přibarvování na růžovo, chápeme-li pod občanským pojmem pluralismus legitimní rozdílnost názorů na základě konsenzu o společných hodnotách. Ve skutečnosti neexistuje již v církvi konsenzus v podstatných otázkách. Čeho jsme prakticky svědky, je rozkol. Odpovědní biskupové před tím nemohou zavírat oči a musí jednat. Nemohou se chovat jako svého času Ludvík XVI., který si do svého deníku zapisoval jen zcela nepodstatné věci. V den, kdy byla dobytá Bastila, a to byl začátek Francouzské revoluce, napsal si do svého deníku: *Čisto – nic*. Podle něho a pro něho se tento den nic nestalo.

***Kěž se moje duše může opojit
Tvou Krví a sytit se chlebem
Tvého urpení! Amen.***

***(P. Pio,
Meditace o sv. agonii.)***

Je jistě křesťanskou povinností hovořit s těmi, kteří jsou jiného názoru, a vypořádat se s nimi; je ovšem sebevraždě naivní vidět v každém partnera pro dialog, dokonce se mu podbízet ještě dříve, než se ukáže, zda jsou dány předpoklady pro dialog a zda partner nespojuje se stejným pojmem zcela odlišné obsahy. Leo Scheffczyk řekl: „Úřad církve to bude mít těžké vyrovnat se s rozštěpením ve víře, které bylo podpisovou akcí vyvoláno. Nemůže být přece žádného kompromisu mezi vírou a bludem. Ani v dialogu o otázkách, které nesouvisí

bezprostředně se zjevenými pravdami, nemůže dojít k tomu, aby se otázka pravdy obcházela tím, že se vytváří stále subtilnější diferenciace.⁽¹⁵⁾ Výsledek KVB – jakkoliv není statisticky rozhodující – je možno vysvětlit tím, že po celá desetiletí se záměrně a výrazně tímto směrem formovalo vědomí kandidátů kněžství.

Na pranýři ducha doby

učitelů náboženství a pastoračních referentů i dalších věřících působením takových teologů, jací se sami představili v *Kolínské deklaraci* z 6. ledna 1898.⁽¹⁶⁾ Z teologických učilišť se proticírkevní a především protiřímský duch rozšířoval do katolických svazů a spolků a odtud dále mezi věřící lid. Katolické akademie, jako např. mnichovská, prosazovaly toto monopolní zaměření až do nejposlednější vzdělávací aktivity.

Když se věřícím zastírá autentické a nezkrácené učení církve a vytrácí se vzpomínka na to, co jsme se učili v náboženství v našem mládí, pak přichází doba, kdy se zdá, že je možno demokratizovat prakticky všechno, předestřít i starší generaci, že se usiluje o zachování jejich podstatných práv v církvi, jako volba biskupů nebo svěcení žen. A pokud jsou církevní normy neslučitelné s duchem současného světa – platí to především pro sexualitu – a dostávají se hlavně díky sdělovacím prostředkům na pranýř, pak má taková agitace značně usnadněné pole působnosti. Od pocitu nespravedlnosti a domnělé křivdy se přejde až k hněvu a nenávisti vůči církvi. Dnes jsme již tak daleko, že není možno bez emocí ho-

vořit o celibátu nebo předmanželské zdrženlivosti.

Poukaz na sdělovací prostředky

Vnitrocírkevní německé opoziční skupiny s označením „Basiskirche“ a „Církev zdola“, které se v uvedené studii označují jako *tradiční reformní skupiny*, pokládají autoři spíše za *užitečné idioty*, které nehodlá spojovat a organizovat, i když je nesporné, že právě jim touto akcí narostla křídla. Za svůj úspěch vděčí KVB spíše *sdělovacím prostředkům, které se zcela otevřely otázkám tohoto hnutí. Informovaly o něm po celé týdny se zjevnou dávkou sympatie pro KVB.*⁽¹⁷⁾ A dále: *Ve velké části diecézí jsou odpovědní aktivisté z kontaktních skupin velmi spokojeni se zájmem a účastí farních rad, v mnoha případech dokonce kladně překvapeni. Na programu KVB se sjednotily nejenom nevraživé staré reformní skupiny, ale překvapivě také velký počet farních rad a akčních kruhů z tzv. jádra farností.*⁽¹⁸⁾

Nejde o reformu, ale o moc

Nyní usilují iniciátoři KVB o to, aby vzniklé kontaktní skupiny stabilizovali a využili je pro strategii obsazování mocenských pozic a získávání dalších spojenců pro prosazování reformy, aby si tak zajistili nárok na vedoucí postavení. Tak se to praví v oddílu o dalším výhledu: *Budeme pokračovat, ale jak? Spojíme kontaktní skupiny, aby hledaly cestu ke svému diecéznímu biskupu... počítá se se spoluprací a výměnou zkušeností se všemi reformně orientovanými ženami a muži ve všech grémi-*

ích a církevních skupinách, bude se hledat způsob, jak by stávající laická grémia mohla dodat reformním silám větší váhu. Při příštích volbách do farních rad je třeba vědomě podporovat ty kandidáty, kteří podporují KVB. V diecézních synodálních radách by mohli reformní spolupracovníci vytvořit skupinu „Církev – to jsme my“. Na této úrovni je možno daleko lépe působit na veřejnosti. Tento nástup a pochod napříč institucemi je pokládán za naprosto nezbytný. Ale práce v grémiích bude smysluplná pouze tehdy, když budou vybudovány a zachovány samostatné struktury aktivistů KVB.⁽¹⁹⁾ Taktika z komunistické strany je tu zcela evidentní. Pod pláštíkem reformy se pěstuje kádrová politika s cílem získat moc, a to již zcela nepokrytě.

Nástup na instituce a na církev

K shromažďování a mobilizaci sil pro dobytí pevnosti církve je dobrá každá pomoc a každý prostředek. Jedna z tezí uvádí: *Zapojení a aktivizace pokud možno na všech regionálních úrovních i uvnitř oficiálních církevních grémií. ...Všechny aktivity je nutno dvojnásobně pojistit: jak v užší základně tradičních reformních skupin, ... tak v široké základně věřících... »Prorocké skupiny« (měly by se nazývat spíše anarchisticko-útočné) jsou vítány. Mohou při reformách tvořit výbojný pronikající předvoj. Nemají při tom právo mluvit jménem reformního hnutí »Církev – to jsme my«, ale mají právo, aby byly solidárně a aktivně tolerovány na široké frontě reformního hnutí, zvláště pokud bude zapotřebí, jak lze předpokládat, překračovat některé hranice vnitrocírkevní poslušnosti.*⁽²⁰⁾ O

Shrnutí: vnitrocírkevní útočné skupiny jsou vítané pro „méně čistou práci“ a zaslouží si proto podporu, ale nesmí při tom diskreditovat ty, kteří musí vést rozhovory na vyšší úrovni. To je skutečný vrchol zrádcovské proradnosti.

Pod heslem *Reformy byly nejen ohlášeny. Reformy jsou už možné*⁽²¹⁾ jsou katolíci podněcováni k aktivní neposlušnosti. Pod mottem *Zvyk tvoří nové právo* nebo *Pravá praxe má přednost před pravou vírou* jsou pak představovány konkrétní příklady: přistupování k eucharistii i v případě rozvedených a civilně sezdaných, kázání laiků při mši sv., udělování svátosti pomazání nemocných laiky, záměna přijímání Těla Páně mezi protestanty a katolíky, slavení eucharistie bez kněze.

Použit proti církvi stát a ústava

Že se strategie iniciátorů KVB nezastavuje skutečně před ničím, jde-li o to zbourat současnou tvářnost církve, je zřejmé ze skutečnosti, že Harald Pawlowski se obrací na ústavní soud a nepřímo jej vyzývá, aby se zajímal o vnitrocírkevní záležitosti. Píše: *V náboženských bodech naší ústavy je zakopáno čertovo kopýtko. Uznané církevní korporace jsou jako náboženské státy ve světonázorově neutrálním státě, mají svá vlastní práva, vlastní daně a praktikují dokonce své vlastní kázeňské, služební a pracovní právo. To zpochybňuje rovnoprávnost všech občanek a občanů, především tehdy, když se vytvářejí poslušenská ghetta uvnitř zcela demokratické společnosti. Ne všechny církve uplatňují svobodu, ne všechna vnitrocírkevní ustanovení jsou v souladu se základními lidskými právy.*⁽²²⁾ Záměrně pak v souvislosti

s KVB konkretizuje to, co je zde řečeno, takto: *Přijde den, kdy Ústavní soud bude muset přijmout nesnadná rozhodnutí, jako na př. to, zda odpírání kněžského stavu ženám a ženatým mužům je možno uvést do souladu s lidskými právy.*⁽²³⁾

Tváří v tvář výzvě KVB a jeho cílevědomé strategii zaměřené na změnu základních kamenů církve je třeba si položit otázku, zda chceme zůstat věrni římskokatolické církvi, nebo se mlčky smírujeme s tím, že se zakládá nová reformační církve.

Hubert Gindert

Poznámky:

- ¹ Publik-Forum 2/25 z 26. 1. 1996: Dossier. Citace jsou v článku tištěny kurzivou
- ² str. 3; ³ tamtéž; ⁴ str. 16;
- ⁵ str. 3; ⁶ str. 6; ⁷⁻¹¹ str. 5.
- ¹² str. 4; ¹³ tamtéž; ¹⁴ str. 5
- ¹⁵ Die Saat geht auf. MM-VERLAG Aachen 1995 s. 224
- ¹⁶ Šlo o protestní kampaň proti jmenování kardinála J. Meisnera kolínským arcibiskupem
- ¹⁷ str. 38n; ¹⁸ str. 39; ¹⁹ tamtéž
- ²⁰ str. 40; ²¹ tamtéž; ²² str. 4
- ²³ str. 5

PUBLIK-FORUM bojovný list KVB má svou historii, která začíná zánikem biskupy financovaného týdeníku *PUBLIK*. Když biskupové zastavili v listopadu 1971 svou subvenci tomuto listu, který přišel na 30 milionů DM, vytvořila se v Mnichově *Protestní unie, která měla za cíl bojovat proti likvidaci vnitrocírkevní kritiky*. Vytvořil se kruh 35 000 abonentů, kteří pak přešli většinou do projektu *PUBLIK-FORUM*. Dnes má list asi 33 000 exemplářů a stal se listem „zasloužilých revolucionářů“

Kateřina Sienská

– síla duchovního mateřství

Velká aktuálnost svaté Kateřiny vyplývá z její mimořádné schopnosti žít plnosti své vlastní ženství a překonávat postoje své doby. Kateřina ukazuje jasně, že žena nemá potlačovat specifika své přirozenosti, nýbrž má prokazovat svou důstojnost tím, že plní své specifické poslání, které má v církvi a ve společnosti právě tím, že zůstává věrná sama sobě.

Sienská světice prožívá hluboce své vlastní povolání ženy a matky. Sv. Kateřina je *snoubenka*, protože je důvěrně spojena s Kristem Je *matkou* tím, že se plně rozdává, aby nový život, milost, kterou přinesl Kristus, se projevila v každém člověku a rostla v něm až do zralosti.

Kateřina žije pro svou roli *snoubenky* v dokonalém spojení s Kristem. Jejím ustavičným přáním je stát se s ním jedno, aby byla součástí jeho Těla, tj. církve, kde Kristus dále uskutečňuje své vtělení a je nerozdělitelně spojen s údy, které oživuje Duch svatý. Toto vnitřní pouto dává sílu její lásce, aby dokázala oslovovat, napravovat a inspirovat i kněze, kardinály

„Důstojnost ženy je úzce svázána s láskou. Žena nemůže malézt samu sebe jinak než darováním lásky druhým... V nehlubší míře nachází toto své povolání ve spojení s Kristem – Veleknězem... Tento vztah je vyjádřen jejím snoubenectvím...“

Snoubenka je spojena se svým Snoubencem, protože žije jeho životem, je s ním spojena tak, že odpovídá „opravdovým darováním sebe“ na nevýslovný dar lásky Snoubence, Vykupitele světa...

V ovzduší „velikého tajemství“ Krista a církve jsou všichni povoláni, aby odpovídali – jako snoubenka – darováním

ba i samotného papeže, aniž by při tom popírala jejich vznešenou úlohu uvnitř církve.

Plody jejího sjednocení s Kristem se projevují v mateřském přístupu, který Kateřina uplatňuje s obdivuhodnou plností nikoliv v přirozené rovině, ale v rovině duchovní. Jako matka vytváří prostředí, které je schopnější, aby přijalo život milosti. Pro život milosti obětuje Kateřina svůj život a stará se s největší pečlivostí o jeho posilování i o jeho ochranu. Světice miluje všechny Boží děti jako své vlastní. A právě jako matka zasahuje s láskou, ale i s pevností, protože ví, že skutečná láska se projevuje jedine v plnosti pravdy.

O

svého života na nevýslovný dar Kristovy lásky...

Je to také zápas o člověka, o jeho pravé dobro, o jeho spásu. Nechce nám Bible říci, že

V jedné věci vám dovoluji přehánět: ve svaté lásce.

(P. Pio)

právě v „ženě“, v Evě a Marii zaznamenávají dějiny dramatický zápas o každého člověka, zápas o jeho základní „ano“ nebo „ne“ Bohu a jeho věčnému plánu s člověkem?

...Žena je silná vědomím svěřené úlohy, je silná skutečností, že Bůh jí svěřuje člověka...

(Jan Pavel II., *Mulieris dignitatem*)

... tady začal pro mne nový život

Georg Mayr-Melnhof zanechal miliardové dědictví. 27letý syn významné rakouské šlechtické rodiny se rozhodl vstoupit do kněžského semináře. Své povolání obdržel v Medjugorje. Přinášíme rozhovor, který poskytl rakouskému časopisu MEDJUGORJE.

Nyní jste v kněžském semináři. Jak je to teď s poselstvími z Medjugorje? Můžete tato poselství a vůbec svůj vztah k Panně Marii sdílet se seminaristy?

1987 budu doprovázet skupinu mladých do Medjugorje. Byl to první autobus mládeže, se kterým jsem jel jako organizátor, a bylo to pro mne jako skok do studené vody. Protože to, že mám vést skupinu padesáti lidí, se mi tehdy zdálo zcela nemožné. A byla to pro mne velká a důležitá zkušenost, kterou jsem prožil v Medjugorje: začal pro mne nový život.

Domníváte se, že vás k vašemu povolání pohnula sama Matka Boží?

Povolání jsem obdržel v Medjugorje 6. září 1989. Mohu to říct tak přesně proto, protože toho rána jsem otevřel Bibli na místě, které hluboce zasáhlo mé srdce: „Nikdo nemůže být mým učedníkem, kdo neopustí všechn svůj majetek“ (Lk 14,33).

Pak jsem se účastnil německých bohoslužeb a během mše svaté jsem prožil intenzivní zážitek, jasný vnitřní hlas, že mám následovat Pána a opustit všechn svůj majetek.

Chtěl jsem to také hned udělat. Přišel jsem domů a řekl jsem své matce, že bych se chtěl stát knězem. Moje matka řekla: „Modleme se za to po dobu jednoho roku.“ Během tohoto roku se moje povolání jakoby vytratilo. Prožil jsem dalších šest let života a dále jsem studoval ekonomii. Dnes nelituji, že jsem to udělal. A letos v červnu jsem poznal: Tehdy v r. 1989 to bylo skutečně povolání, které jsme uslyšeli v Medjugorje. Rekl bych, že toto mé povolání ‚má na svědomí‘ Panna Maria.

Jak přijala vaše rodina vaše rozhodnutí stát se knězem? Dokončil jste přece studium a převzal rodinný podnik?

Jak se často stává, matky cítí mnohem více. A bylo tomu tak i u mojí matky. Myslím, že dlouho tušila, že mám kněžské povolání, a když jsem se v posledním roce rozhodl, že převzmu podnik, dlouho se tomu divila. To mi řekla dodatečně. Myslela si: Je to skutečně jeho cesta? Ale mlčela, provázela mě svou modlitbou a přijala mé rozhodnutí. Když jsem pak konečně přišel se svým posledním úmyslem, potvrdilo se to. Odedávna to tušila a věděla.

U otců tomu bývá jinak. Ti žijí více ve světě, a proto bylo pro mého otce velice těžké smířit se s mým rozhodnutím. Především proto, že jsem byl jedi-

Musím říci, že je to velmi dobré. A je to proto, že jsem nadšen duchem, který vládne v tomto semináři v Salzburgu. Je tomu zde tak, že část seminaristů tato poselství zná, a to velmi dobře. Modlitba růžence a adorace před Nejsvětější svátostí jsou pro nás zde samozřejmostí. Snažíme se o to, abychom Mariina poselství skutečně žili. Vůbec tomu není tak, že bych musel zde Medjugorje obhajovat. Letos na Silvestra pojedeme společně do Medjugorje a nebyl to pro mne vůbec žádný problém navrhnout tuto pouť a pozvat na ni seminaristy. Nenašel se ani jeden, který by řekl: Pro pána krále, máme tady jednoho, který je posedlý Medjugorje. Vidím skutečně, že lidé hodnotí ovoce Medjugorje velmi kladně a přinášejí to pak s sebou i do semináře. Je to vel-



Georg Mayr-Melnhof (uprostřed) na setkání mladých v Medjugorje

ný z jeho synů, který šel studovat, a proto jsem byl také ochoten převzít velkou část jeho podniku. Ale cítím teprve teď po několika měsících, že i on v tom stále více poznává požehnání a chápe, že je to moje cesta. A nemá vroucnějšího přání, než aby jeho děti šly po cestě, která je plně uspokojuje a naplňuje štěstím.

ké požehnání. Bohužel, ve všech rakouských seminářích to takové není.

Jaké jsou vaše plány do budoucna?

Vím, že je zde povolání, a budu se snažit, abych co nejdříve absolvoval studium, ale na druhé straně abych dělal prostě to, co



Můžete nám říci něco o svém dosavadním životě?

Je mi 27 a narodil jsem se jako devátý z desíti dětí. Maturoval jsem na gymnáziu misionářů Srdce Ježíšova a pak jsem studoval ve Vídni ekonomii. Po dokončení studií jsem se vrátil do Salzburgu.

1. ledna 1995 jsem převzal náš rodinný podnik. Letos v létě padlo rozhodnutí, že tato světská cesta není pro mne, a já jsem nastoupil do kněžského semináře, abych studoval teologii.

Kdy jste poprvé uslyšel o Medjugorje?

Poprvé to bylo v r. 1982, bylo rok po prvním zjevení, nejdříve od své tety a od své starší sestry, které tam tehdy byly poprvé. V listopadu 1983 jsem tam byl i já s malou skupinou známých a některých členů naší rodiny.

Během několika dalších let jsem byl v Medjugorje třikrát, ale teprve v roce 1987 došlo k mému obrácení a skutečnému zážitku z tohoto poutního místa.

Musím snad krátce připomenout, že jsem se po maturitě díval velmi skepticky, co to může vůbec v Medjugorje být. Zjevuje se tam skutečně Panna Maria? Trpěl jsem tehdy silnými komplexy, nesmyslným strachem z lidí a vůbec jsem lidem nedůvěřoval. Nicméně jsem slíbil, že o Velikonocích v roce

ode mne žádá Bůh. Myslím, že by to byl egoismus, kdybych si teď řekl, že teď budu pět let jenom studovat. Chtěl bych skutečně naslouchat Boží vůli, a cítím, že tu nejde jen o studium, ale že je třeba kromě toho udělat mnoho věcí: mnozí lidé, kteří jsou spjatí s Medjugorje, mě prosí o podněty ve formě různých přednášek a modlitebních společenství.

Je zatím velmi málo kněží, kteří propagují Mariina poselství. Přece Panna Maria říká: Hovořte o událostech v Medjugorje!

Existuje tu prostě u kněží jakýsi strach a já cítím, že mnoho lidí na to čeká, že Medjugorje se bude více podporovat a víc využívat. Jedno je mi zcela jasné: Medjugorje mi velmi, velmi pomohlo a dodalo síly. Mám velkou touhu, a to nejen pokud jde o spojení s Medjugorje a poselství Panny Marie, aby se posílila odpovědnost ve věrnosti k církvi. Nechceme církvi nic vyčítat. Chtěl bych lidi povzbudit a osmělit, aby vykročili na cestu s Marií a především žili medjugorská poselství. Ale jak to bude konkrétně vypadat, to ještě nevím.

Domníváte se, že mariánští kněží jsou v dnešním světě potřební?

Panna Maria říká: Kněží jsou moji milovaní synové. Zpočátku jsem to nechápal, proč Panna Maria v Medjugorje vyzývá, abychom se modlili za kněze. Ale teď tomu rozumím stále více. Kněží jsou v dnešním světě často napadáni. Sv. farář Arský říká: Kdo chce zničit náboženství, musí nejdříve napadnout kněze a zničit je.

Je mnoho kněží, kteří mají s Marií velké problémy, ale já si myslím, co je to za kněze bez Marie, jak může být kněz knězem bez hlubokého vztahu k Matce Boží? Pro mne je to důležité i ve vztahu k celibátu. Jestliže se nyní rozhodují pro celibát způsob života, pak můj vztah k Panně Marii, láska a úcta k ní



Georg Mayr-Melnhof

dělají tento problém o mnoho jednodušší. Myslím, že pro kněze je neobyčejně důležité, aby měl hluboký vztah k Panně Marii, a to bez ohledu na to, zda je v nějakém mariánském hnutí nebo ne, což samo o sobě není tak důležité.

Jak vidíte budoucnost církve?

Mám velikou naději. Jednoduše proto, že je důležité, abychom se dívali především na to, co je pozitivní a velké. To neznamena, že máme být slepí pro problémy dnešních dnů. Ale když se díváme do minulosti na dějiny církve, pak vždy tu nacházíme obtížná období, která byla také dobou velké milosti a velkého obrácení. A to můžeme vidět, jestliže nezavíráme oči před dobrem. Prožíváme skutečnost, jak Pán vstupuje do našich dnů tak intenzivně, jak málokdy před tím, ať už je to skrze Medjugorje nebo řadu dalších obnovných hnutí. Třeba jen ve Francii, kde je tak živé hnutí mezi mládeží, to je zdrojem veliké radosti i veliké naděje pro církve příštích dnů, neboť církve sama stojí na skále a Ježíš je s ní až do konce časů.

Musíme si dát pozor, abychom celý život neprožili jen ve starostech a obavách. Pán říká: Nestarejte se. A to se týká také církve. Je tu tolik práce a tolik krásného a dobrého, že by byla škoda každého dne, kdy bychom žili jen v bolesti a dívali se na to negativní.

Měli bychom dnem i nocí hovořit o divech, které se dnes dějí v církvi a které jsou větší, než kdykoliv před tím.

Děkuji vám za rozhovor.

Překlad -lš-

Podruhé z Vatikánu

Napsal jsem tyto řádky ještě ve Vatikánu, abych bezprostředně vyjádřil dojmy z druhého zasedání Papežské akademie společenských věd, kterého jsem se měl možnost účastnit. To proto, že téma zasedání bylo vysoce aktuální. Zabývalo se problematikou práce v dnešním světě.

Problém práce pro mnohé zdánlivě nic zajímavého nepřináší. Co je zajímavého na tom, že člověk musí pracovat? A když už musí, proč o tom přemýšlet?

Situace miliónů nezaměstnaných ve světě, miliónů těch, kteří hladoví a nemají možnost obživy, volá však naléhavě po řešení. Potřeba nové techniky a nových technologií vyvolává u nás otázku, jakou úlohu by měla hrát práce v dnešní společnosti.

Právě tyto otázky a řadu dalších týkajících se práce projednávalo zasedání akademie, které se konalo ve dnech 20.-23. března 1996.

Z projednávané problematiky upozorním aspoň na jeden poznatek, důležitý pro naši zemi. U nás dosti rozšířená představa, že práce už nemá důležitost, že ji nahradí stroje, že rozhodující je kapitál, se ukazuje jako překonaná. Moderní technologie naopak vyžadují vysoce kvalifikovanou práci, při níž je nutno se spoléhat na individualitu pracovníka, na jeho iniciativu a zájem. Iniciativu a zájem vyžaduje i rozšiřující se oblast služeb. Je třeba vytvářet podmínky, aby práce bavila, aby se v ní člověk mohl uplatnit. Tento požadavek je dnes v zájmu podnikatelů, stává se rozhodujícím pro úspěch ve světové konkurenci. Stává se současně šancí pro uplatnění lidských vztahů na pracovištích, pro respektování důstojnosti a svobody člověka ve světě práce, zkrátka je šancí pro uplatnění katolické sociální nauky v této oblasti.

Myslím, že to je velmi aktuální poznatek zvláště pro naše podnikatele a manažery a současně důležitá výzva pro křesťana.

Na závěr osobní zážitek: Po 4 dny jsme měli možnost účasti na mši svaté v katakombách, dvakrát přímo u hrobu svatého Petra, jednou v polské a jednou v maďarské kapli. Už samotná mše v místech, kde byly počátky církve, mezi hroby papežů a svatých, je ojedinělým zážitkem. Když jsem přitom slyšel ze sousedních kaplí zpěvy a modlitby v nejrůznějších jazycích, uvědomoval jsem si více než jindy univerzalitu církve

„My kněží jsme vykonavatelé obětí mše svaté, při níž celé nebe sestupuje na oltář.“

* * *

„Otče, já vůbec nevěřím v Boha!“

„Ale Bůh věří v tebe!“

P. Pio

a měl jsem povznášející pocit, že zatímco nad námi a kolem nás proudí davy turistů, zvědavců a lhostejných, zde pulsuje pravý život církve, který přes všechno úsilí postmoderního světa nemůže být zničen, protože jeho zdrojem je Kristus. Výzva Svatého otce, abychom co nejvíce přispěli k uplatnění sociální nauky církve v dnešní kolísavé době, tato výzva, tlumočená kardinálem Angelo Sodanem právě u hrobu svatého Petra nabývá tak pro nás zvláštní naléhavosti. Je to však výzva i pro všechny křesťany. Jen na ni správně odpovědět.

JUDr. Bedřich Vymětalík

AŤ DÍLO DESETELETÍ DUCHOVNÍ OBNOVY PŘINÁŠÍ PLODY PRO CÍRKEV I PRO CELOU SPOLEČNOST

R. 1966 si polská církev připomínala tisíc let křesťanství. To bylo podnětem k tomu, aby si národ uvědomil smysl svých dějin. Podobná výročí slouží k zamyšlení nad minulostí, k bilanci současnosti a ke korekturám směru.

R. 1997 si bude naše církev připomínat tisíc let od mučednické smrti sv. Vojtěcha. Spolu s naší církví budou toto výročí slavit i církve, které sv. Vojtěch ovlivnil svým životem a působením. Z pochopitelných důvodů má na tomto výročí naše církev zvláštní zájem. Z tohoto důvodu spatřilo světlo světa Desetiletí duchovní obnovy jako příprava na r. 1997 už za totality.

Již při letmém pohledu vyvolává vzpomínka na sv. Vojtěcha řadu situací, které jako by odrážely tehdejší poměry ve dnech o tisíc roků později.

Sv. Vojtěch byl nadprůměrně vzdělaný a přitom hluboce duchovní a lidsky citící. Těžce nesl, že život v naší zemi daleko pokulhává za křesťanským ideálem. Jak u šlechty, tak i u prostého lidu to byl někdy jen povrchový nátěr. R. 983 se Vojtěch stal pražským biskupem. Bylo mu 27 let. S mladistvým zápalem se pustil do náboženské a sociální reformy. Šest let usilovně pracoval. Po šest let narážel na neochotu a nepřízeň vládnoucí šlechty i knížete Boleslava II. Vojtěch usoudil, že za těchto poměrů již nemůže dále vést pražské biskupství. Spolu se svým nevlastním bratrem Radimem odešel do Říma a složil biskupský úřad k nohám papeže Jana XV. S Radimem vstoupili do benediktinského kláštera na Aventinu v Římě. To bylo r. 989.

Situace v Praze se velmi zhoršila. Protože Češi slibovali nápravu, posílá papež na žádost mohučského arcibiskupa r. 992 Vojtěcha zpět do Prahy. Po návratu zakládá Vojtěch r. 993 v Břevnově benediktinský klášter. R. 994 se napětí mezi Vojtěchem a šlechtou znovu vyostřilo. Vojtěch odchází do Říma. Do této doby spadá přátelství pražského biskupa Vojtěcha s německým císařem Ottou III.

Když papež Řehoř V. přikazuje Vojtěchovi, aby se znovu vrátil, vyžádal si tento dovolení odejít jako misionář k pohanům, když ho Češi nepřijmou. Při návratu naráží Vojtěch v Praze na vyložené nepřátelství. 28. září 995 vyvraždili na Libici nepřátelští šlechtici slavníkovský rod, ze kterého i Vojtěch pocházel. Odchází k pohanům a byl v Prusku zavražděn 23. dubna 997.

Několik otázek k reflexi:

1) Sv. Vojtěch těžce nesl rozdíl mezi křesťanským ideálem a životem tehdejších křesťanů. Jak je tomu dnes? A jak je to dnes s naší společností? Tehdy u nás lidé věřili v mnoho bohů. Dnes velmi mnozí nevěří v žádného, snad jen v boha peněz. Ateismus bývá označován jako česká specificita a naše společnost je i ve světě označována jako nejateističtější (viz Perspektivy 10/1995, KT 27/1992). Jak by se dnes zachovali Češi k sv. Vojtěchovi?

2) Vojtěch se vrátil podruhé z exilu v Římě. Čechové slibovali nápravu. Co bylo dál? Jen tak náhodou si vzpomínám na listopad 1989 a na Letnou, na papežovu návštěvu r. 1990, na reakce na zasvěce-

ni národa na Velehradě (a na tu „poslední kapku“), na to, komu vlastně patří svatovítská katedrála, na vzrůšo kolem svatořečení sv. Jana Sarkandra, na řeči kolem restituce církevního majetku atd. atd. Kdyby žil v našich dnech, neuvažoval by o odchodu?

3) Víme jak vše dopadlo po třetím Vojtěchově návratu: vyložené nepřátelství, které vyvrcholilo Vojtěchovou smrtí v misijním území. Otevírá se nám široké pole úvah. – Dílo Desetiletí obnovy, které se pomalu chýlí ke konci, by nás mělo vyburcovat z letargie a mělo by přinést plody nejen církvi, nýbrž i celé společnosti. Jak?

a) Odpověď v jedné větě: zachování zásad Desatera. Za to se máme podle přání našich biskupů modlit. A také za to, aby ti, kteří evangelium neznají nebo neuznávají, byli alespoň slušní a hledali pravdu.

b) Komise Desetiletí duchovní obnovy při biskupské konferenci vydala „Průvodce devátým rokem Desetiletí duchovní obnovy“. Každý kněz by tyto pokyny měl mít. Obraťte se na svého faráře, a tak jej přimějte, aby se i on zajímal o tyto konkrétní směrnice.

c) Před rokem byla v KT krátká zpráva o jednom vystoupení Otto von Habsburka. Píše se tam: „... Krize náboženství velmi přispěla k oslabení celé naší morální podstaty. To přirozeně působí na veškeré lidské a politické projevy, neboť v životě vše velmi úzce souvisí. Pocházíme z křesťanského světadílu, proto jsme křesťanstvím formováni. Je pochopitelné, že také tělo trpí, když se duše začíná rozpadat. Proto jsme vymírající národ a vymírající světadíl. – V čem vidíte příčiny rozpadu? – Bohužel, rovněž na straně věřicích, kteří si už netroufají mluvit. To je podle mne největší slabost na naší straně... – Myslete, že odpovědní lidé v církvi, tedy biskupové selhali? – Jistě, ale Bůh ví, že ne všichni. Chybí bojovný duch, a bylo by ho zapotřebí. Ne bojovný duch ve smyslu nepřátelství, ale ve smyslu opravdového nasazení.“

Vycházím z okruhu politiky a tvrdím, že u našich křesťanských politiků je křesťanství málo viditelné. Žádný muslimský politik by nezačal projev, aniž by řekl: „Ve jménu Boha všemohoucího a slitovného.“ Kdo u nás ještě jmenuje ve svých projevech Boha? Bůh zmizel z politických projevů, již o něm nikdo nemluví.

– Chcete bojovnější církev? – Ano.

Papež hovoří o nové evangelizaci Evropy... a také ji naléhavě potřebujeme. Ale na druhé straně, když vidíme současnou společnost, existuje tu vůbec půda pro novou evangelizaci?

Dřív byla společnost zcela křesťanská – a našlo se několik lidí, kteří se vzepřeli, a ona se rozložila. Dnes se od křesťanů vyžaduje odvahy. Veškerý světový vývoj v posledních letech nás, křesťany, zvyhodňuje: už ten fakt, že se špičkoví vědci vracejí k Bohu, i když třeba ne do organizovaných církví, stojí za zaznamenání. Stejně jako se v tomto století pokřesťanšují špičkoví vědci, může se tento obrat dotknout širokých vrstev. Zatímco masy s koncem staré kultury odešly od církve, věda přichází, zadními vrátky zase zpátky. To bychom měli více využívat a zdůrazňovat“ (KT 16/1995).

Národní úmysl našich biskupů pro květen nám tedy nabízí dostatek látky k přemýšlení i na modlitbu.

o



Lituji ...

Hvězda hitu čtyři léta po interrupci ...

Téma potratu znepokojuje právem stále větší Okruh lidí. Zastánci interrupce poukazují často na právo ženy na sebourčení. („Mé břicho patří mně.“) Odpůrcům interrupce se předhazuje, že myslí jen na dítě, a ne na matku, která si tím, že se uváže k dítěti, zpacká celý život...

Vzhledem k této námitce je pozoruhodné vědecké šetření, které provedla psycholožka Marie Simonová z wuerzburgské univerzitní kliniky. Podle ní dvě ze tří žen po potratu mají „po dlouhou dobu pocity lítosti a viny, jakož i stavy strachu nebo těžké deprese“. K tomu přistupují často také tělesné potíže: migréna, poruchy srdečního rytmu či žaludeční a střevní potíže. Vznikají také problémy ve vztahu k partnerovi: pocit nenávislosti, citový chlad, náládovost až frigidita poznamenávají sexuální soužití. Psycholožka poukazuje na to, že se žena po potratu necítí volná nebo vysvo-

bozená, nýbrž „často po léta nenachází vnitřní pokoj a stabilitu... Mnohé z dotázaných udaly, že by se bývaly rozhodly pro dítě, kdyby jejich partner souhlasil a proti interrupci se vyslovil.

Další námitka jmenovitě na adresu křesťanských odpůrců interrupce zní, že poukazováním na Boha a páté přikázání způsobují ženám výčitky svědomí, které by jinak neměly...

Se zřetelem k oběma námitkám je pozoruhodné vyznání jedné z nejoblíbenějších hvězd německého světa šlágru, Wen-

ke Myhreové v ilustrovaném časopise „Bunte“ v rámci jedné série.

Pod titulem „Lituji“ se vrací k potratu svého pátého dítěte před čtyřmi roky. Nezaujímá žádný náboženský postoj, podle všeho není křesťanka. Jinak by věděla něco o možnosti odpuštění. Toto svědectví 42leté televizní hvězdy ale ukazuje, jak velice škodí interrupci žena sama sobě.

„Pláču o své páté dítě. Dala jsem ho vyhnat. Lituji jak pes. Že jsem já, která miluje děti a která čtyři děti má, že jsem si jedno dítě dala vzít, nemohu ještě dnes pochopit. Ještě dnes, čtyři léta po tom, cítím smutek, lítost a zoufalství, když na to myslím. Bylo to pozdě na podzim. Michael (Phlegar) vězel až po krk v přípravách na svou televizní šou k 100. narozeninám automobilu. Cestoval světem křížem krážem. Také já jsem bojovala jako lev

s časem. A do toho všeho jsem otěhotněla, aniž bych to plánovala. Byla jsem v druhém měsíci. Mluvila jsem s Michaelem. Říkal, že se v 52 letech cítí příliš starý na to, aby se stal ještě jednou otcem. Mně bylo tehdy 38, Michael byl proti tomu, abych dítě donosila. Tak jsem tu stála zcela sama.

Jednala jsem více nebo méně v tranzu. Učinila jsem rozhodnutí, kterého dnes lituji víc než jakéhokoli jiného rozhodnutí ve svém životě. Ráda bych leccos zaplatila, kdybych to mohla dnes zvrátit. Jsem přesvědčena, že mnohé, které učinily stejné rozhodnutí jako já, poté po léta v nitru pláčou. Bolí to ještě stále tolik, že o tom mluvím. Také proto, poněvadž věřím, že tím pomohu jiným ženám.

Moje rada: Rozmyslete si to pečlivě. Já jsem měla potom hrozný čas. Lituji toho.“

J. Pěška

RU 486 – pilulka, která otrásá svědomím

Lidové noviny zveřejnily 18. 3. obsáhlý článek Jana Štěpána, jenž pod titulkem „Pilulka, která otrásá moralisty“ jednak velebí známou „potratovou tabletu“ RU 486, jednak při té příležitosti vznáší řadu nejrůznějších, více nebo méně vyslovených obvinění na adresu církve a hnutí odpůrců umělých potratů v České republice.

Autor je sice právník, ale kupodivu si je naprosto jist, že užití RU 486 má „nepatrné“ vedlejší účinky, že jde o „šetrou“ metodu provedení umělého potratu. Snad je tedy ospravedlnitelné, když bude autorka těchto řádek – rovněž nikoli lékařka – oponovat z literatury snadno doložitelným faktem, že tato „šetmá“ metoda již stála život řady žen, zejména na kardiovaskulární komplikace a dlouhotrvající silné krvácení, a že především její „nepatrné“ vedlejší účinky jsou důvodem k tomu, že je dosud povolena pouze v několika málo státech světa.

Jan Štěpán se pozastavuje nad tím, že petice, kterým se již podruhé v krátké době podařilo zabránit v zavedení RU 486 u nás, byla „nevidaná záplava“ ve srovnání s jinými, mnohem diskutovanějšími tématy, například školním na vysokých školách, trestem smrti apod., a vyvozuje z toho, že šlo o „široce plánovanou akci“, jejíž původ lze hledat jednak v „církvní hierarchii“, jednak – světe, div se – v Americe, jak jinak než u tamních „protipotratových spolků“. Tato argumentace sice poněkud připomíná rozhorlení Rudého práva, kdy byli agenti Vatikánu

a vysílání Svobodné Evropy zodpovědní za kdeco, od nedostatku toaletního papíru až po protestní demonstrace na Václavském náměstí, ale budiž. Horší už je údiv autora textu v LN nad „malou aktivitou“ českých ženských organizací, které podle jeho názoru věnovaly zprávám o tom, že RU 486 u nás zavedena nebude, příliš malou pozornost. Jako členka Klubu křesťanských žen mohou pana Štěpána zodpovědně ubezpečit, že naše „ženská organizace“, právě proto, že je organizací žen a matek, se na celé petiční akci proti RU 486 podepsala podstatně více, než celá církevní hierarchie i se všemi americkými protipotratovými agenty (existují-li jací, nevím: žádného takového neznám, ač v hnutí Pro život působím již téměř sedm let) dohromady.

Vyjadřovat se k nechutným a ve své podstatě nesmyslným obviněním J. Štěpána o tom, že protipotratoví aktivisté v USA vraždí nebohé gynekology, je snad pod naši úroveň. Protože však český národ rád popřává

**„Otče, já jsem příliš hřešil, nemám již žádnou naději!“
„Můj synu, Bůh ustavičně vyhledává zatvrzelé duše. Stál jsi ho příliš mnoho, než aby tě nechal na holičkách.“**

(P. Pio)

sluchu různým zprávám, neboť „není šprochu...“, řekněme, že k případům útoků na potratová zařízení v USA skutečně dochází a jejich původci jsou v zásadě dvojího druhu: Za prvé – sami vlastníci, kteří svůj „podnik“ sami zapálí (například proto, že se zdiskreditoval opakovanými ↗

úmrtími pacientek) a za vyplacené pojistné mohou pohodlně začít někde jinde. Za druhé – nejruznější psychopati, kteří krouží vždy kolem všech společenských hnutí, o nichž se mluví v televizi a píše v novinách. Třetí, nejsmutnější případ před nějakou dobou otřásl Amerikou: vrahem gynekologa – potratáře byl otec, jemuž se nepodařilo zabránit vraždě svého nenarozeného dítěte a který pak vzal spravedlnost do vlastních rukou. Čin sice jistě neomluvitelný, přesto však mají těžko právo rozpráhat se kamenem ti, jimž na rukou a na svědomí lpí krev tisíců bezbranných dětí.

Na závěr už jen jedna poznámka, snad částečně vysvětlující, proč se odpůrci umělých potratů tolik brání zavedení RU 486, když přece hlavní problém tkví jinde než v konkrétní metodě, totiž ve faktu legálního zabití lidských tvorů. Nebezpečnost RU 486 je mimo jiné i v tom, že z ženy-matky, která dosud byla jen „žadatelkou o potrat“, objektem, uspaným anestetizací a na nic se nemapující, činí aktivního činitele celé procedury; bez okolků řečeno – katala vlastního dítěte. Je to přece její ruka, která bere tabletu. A mezidobí mezi spolknutím tablety a samotným potratem, kdy dítě umírá a nic se na tom již nedá změnit, je nepochybně psychicky nesmírně náročné.

Pokud se někdo domnívá, že hnutí odpůrců potratů brání jednostranně zájmy nenarozených v protikladu k zájmům žen, není to nic jiného než předsudek. Základní postulát naopak je, že zájmy matky a dítěte již svou podstatou nemohou být v protikladu. Že tomu tak skutečně je, to dokazují zástupy žen, které nezměrně trpí při tzv. „postabortionním syndromu“, komplexu fyzických a psychologických následků potratu. Zavedení RU 486 by tedy dále prohloubilo nejen krizi úcty k životu v naší zemi, ale i utrpení žen.

Lucie Cekotová

Cítím se teď jako dítě

35 let jsem nevstoupil do kostela ... můj život byl závdavkem pekla! ... Jednoho dne mě potkala duchovní dcera otce Pia. »Běžte do San Giovanni Rotondo a nebudete věřit svým očím!« Vysmál jsem se jí ... Ale pak se její nápad usadil v mé mysli ... Ale proč bych tam měl chodit? V noci mě pronásledovala představa mých hříchů. Bylo to jako přehlídka, při níž před mým zrakem pochodovaly všechny mé viny. Na čele se mi vyronily těžké krůpěje potu ...

Vstal jsem ve 2 hodiny v noci a šel jsem do kostela na mši otce Pia. Jaká to byla mše! Zdálo se mi, že se mi ztrácí pod nohama podlaha. Po mši jsem šel spolu s jinými muži do sakristie. Chtěl jsem vidět zblízka otce Pia a jeho rány.

Obrátil se přímo na mne a řekl: »Necítíš Boží ruku na své hlavě?« Zakoktal jsem: »Chtěl bych se vyzpovídat.«

»Pojď!« Sotva jsem si klekl, měl jsem v hlavě úplně prázdno. Nebyl jsem schopen vzpo-

menout si na jediný hřích. Viděl jsem je všechny na jedné hromadě jako lepkavé odporné bahno...

Otec Pio řekl docela něžně: »Odvahu, dítě. Copak jsi mi to všechno nepověděl během mše? Tak tedy...« A vyjmenoval všechny mé hříchy. I ty, na které jsem už zapomněl. Ty, o kterých nikdo neměl potuchy. Stačilo jen odpovídat: Ano.

A pak mi dal rozhrěšení. Cítím se teď jako dítě! A moje duše zpívá!

»Poděkujte Panně Marii!« řekl mi otec Pio.

(A. Winowska: *Pravá tvář otce Pia*)

Výročí křesťanského politika

Před 40 lety – 22. dubna 1956 – ve 12.40 hodin v Praze - Bulovce došlo k nemocné srdce papežského protonotáře Dr. Jana Šrámka, ministra ve všech vládách první republiky, spoluzakladatele kongregace sester Sv. Cyrila a Metoděje, člena Státní rady a předsedy prozatímní i definitivní vlády Československé republiky v Anglii až do jejího návratu do vlasti.

Skončilo mnohaleté martyrium jednoho z významných katolických politiků první poloviny dvacátého století. Jako vzpomínku na něho uveřejňujeme jeho předvolební projev v československém rozhlase dne 25. května 1946 (red. kráceno):

Draží přátelé, poprvé po jednácti letech přistoupí tuto neděli českoslovenští voličové k volebnímu osudí, aby demokratickým, přímým, rovným a tajným hlasováním rozhodli, jak si představují a jakou chtějí mít budoucnost Československé republiky. . . Miliony českých a slovenských voličů přistoupí k tomuto vrcholnému demokratickému aktu v ovzduší, které stále ještě, a je to po tak hrozném válce plně pochopitelné, bohužel není prosyceno dobrodiním klidu a pokoje. **Jaké si temné mraky vzájemné nedůvěry a touhy po moci visí občas ještě nad osudem Evropy i světa** a chvíli co chvíli z nich šlehne menší blesk . . . Nedej Bůh, aby ti, kdo byli poraženi vojensky a hmotně na poli válečném, měli zvítězit tím, že by si lidstvo osvo-

jilo **jejich zvrácené ideologie, jejich vyznání nelásky a nenávisť, třeba v jiném přestrojení a v jině podobě.**

Nejen náš národ, ale veliká část civilizovaného lidstva stojí **tváří v tvář takovým možným vyhlídkám** a ještě plna nepokoj. Přes to přese všechno jsme dobré myslí. Náš stát spolu se spojenými národy světa dle svých možností bude usilovat o zajištění světového míru, tudíž i našeho míru, co nejbezpečnější a pevně věříme, že se to podaří.

Jen velmi nepatrná část národa žije tzv. veřejným životem politiky, pro politiku a v politice. Na co myslíte všichni a především, jsou děti a ženy, pole a dům, dílny a továrny, obchody a kanceláře, vaše běžná každodenní prostá práce. Naši předkové tomu říkali

vydělávat si na živobytí. Je to krásné slovo, živobytí. Řekněme si je znovu: býti na živu, žít. Ano, je tomu tak. Lidstvo, které se po sedm hrozných let učilo umírat, má dnes před sebou veliký a krásný úkol – žít. . . Naučit se vážit si jeden druhého, ctít a respektovat se navzájem, ale také srdečně a radostně spolupracovat . . .

Československá strana lidová, smíme jistě říci, přičinila se plným podílem na tomto budovatelském díle. Nebyli jsme ovšem sami, mnohé z toho, co se u nás po tento rok dalo, bylo a musilo být výsledkem dohody, kompromisu, v němž lidová strana jako jediná česká strana nesocialistická nutně byla slabším partnerem vůči ostatním třem. Ale i tak jsme se snažili upřímně a spravedlivě, abychom uprostřed převratných změn, které si nutně vyžaduje každá revoluční doba, vešli do nových poměrů s obětmi co možná nejmenšími. Dbali jsme úzkostlivě na to, aby léky nebyly horší než nemoc, soudili jsme, že je našim křesťanským úkolem nikoliv zvyšovat, ale snižovat politickou horečku země. Nejsme z těch, kdož říka-



jí: když se kácí les, litají třísky. Ustavičná revoluce nebyla nikdy naším cílem, trvalé rozčilení naším programem. Nikdy se nám nezdálo, že bychom si měli získávat přátelství jedné půle světa tím, že bychom si dělali nepřátele z druhé půlky zeměkoule. Soudili jsme naopak, že si získáme úctu a sympatie celého světa, budeme-li se poctivě snažit nebýt pro nikoho příčinou nových nesnází v tak dost rozbouřeném světě... Od počátku této naší nedílné a nedělitelné republiky jsme se tedy stavěli a opřeli proti jakémukoliv násilí, dobře vědouce, že je v příkrém odporu k povaze našeho národa, k duchovním hodnotám našich křesťanských a národních tradic. Těmto hodnotám zůstaneme věrni i v budoucnosti. Nade vše postavíme duchovní svobodu našeho národa a osobní svobodu každého z jeho příslušníků, samostatnost a nezávislost našeho tisíciletého, v roce osmnáctém slavně obnoveném státu. Jsme si tak vědomi, že **tento stát jsme si zbudovali jako záštitu a tvrz, jako ručitele našich osobních práv, nikoliv jako tyрана, který požívá, co nezbudoval. Uvnitř tohoto státu žádáme proto sociální mír, sociální spravedlnost, právní jistotu a ochranu, podporu a vážnost rodiny a manželství, svobodu osobní, svobodu vyznání a školy, všestrannou ochranu sociální proti zneužití svobody silnějším vůči slabšímu, zabezpečení spravedlivé mzdy rodinné, ochranu a bezpečnost hmotných statků vzniklých a nashromážděných poctivou prací.**

Stát je pro lidi, nikoliv lidé pro stát. Stát nesmí překážet, ale má všude pomáhat.

Budoucnosti se nebojíme. Jsme pevně přesvědčeni, že nejhorší už máme za sebou... Nejsem přáteli velikých a silných slov, nemluvíme o svatém nadšení tam, kde nám stačí slušný a srovnatelný poměr mezi lidmi.

□ Prof. Johannes Schasching SJ poukázal na nesoulad mezi tím, co k sociálním problémům prohlásil papež, a tím, co jsou ochotny přijímat místní církve: Papež je mnohem pokrokovější než místní církve. Bude zapotřebí, aby se zlepšilo přijímání papežských prohlášení k sociálním otázkám především uvnitř samotné církve. Také dr. Alois Riedelsperger vyslovil politování nad značnými nedostatky v církvi, pokud jde o sociální otázky. Více se staráme v církvi o vnitřní problémy, než abychom obrátili pozornost k její nejvlastnější úloze v oblasti lidské nouze.

□ Jan Pavel II. vyjádřil svou solidaritu s oběťmi přírodní katastrofy v Jižní Koreji. Sdílel to korejským biskupům při jejich návštěvě ve Vatikánu a současně je vyzval, aby dále posílali misionáře do těch zemí východoasijského kontinentu, kde se církev nachází v těžké situaci. Zvláště leží papeži na srdci ochrana života. V komunistické Severní Koreji bylo církevní učení prakticky udušeno, zatímco na jihu rozdělené země je mezi 44 mil. obyvatel více než 10% katolíků

□ Sedm trapistů, původem z Francie, bylo uneseno v Alžírsku. Stalo se to v obci Tibehirine, 100 km jižně od hlavního města Alžíru. Podle vyjádření arcibiskupa Henri Teissiera vtrhla o půl druhé v noci skupina ozbrojených mužů do kláštera a pod hrozbou zbraní unesla sedm řeholníků. Dva unikli únosu, protože jejich cely se nacházely v jiné části budovy. Unesení, mezi nimiž je jeden náhodný host, jsou ve věku mezi 45-80 lety. Úřady sice varovaly klášter, že oblast je nyní velmi nejistá, ale trapisté odmítli místo opustit, protože jsou velmi spjatí s obyvateli v okolí kláštera. Únos mají na svědomí islámští fundamentalisté. KP

□ V diecézi Lincoln ve státě Nebraska v USA vystoupil biskup Fabian Bruskewitz rozhod-

ně proti katolíkům, kteří jsou členy organizace pro potraty a eutanazii. Od 15. dubna nesmí tito příslušníci „Spolku smrti“ přistupovat ke svátostem, a pokud organizaci neopustí, budou měsíc nato exkomunikováni. Biskup prohlásil členství v tomto spolku za neslučitelné s katolickou vírou. V žádném případě není možno schvalovat vraždy nevinných dětí. KP

□ Milánský kardinál Carlo Maria Martini ostře kritizoval tvůrce televizních programů za propagaci násilí. „Tvůrci, kteří šíří násilí, musí být vyhnáni z chrámu“ tj. z obrazovek, prohlásil kardinál před odpovědnými novináři veřejně právní instituce RAI. Kardinál zahájil tříletý cyklus, ve kterém se bude zabývat otázkami sdělovacích prostředků a komunikace. KP

□ Počet kněžských svěcení v katolické církvi dále stoupá. Po krizi v r. 1989 stoupl v r. 1994 počet nově vysvěcených 8810 kněží je o více než jedno procento vyšší proti předchozímu roku.

□ Počet diecézních kněží proti r. 1988 stoupl o 10,7 %, zatímco ubylo kněží řádových. Vzhledem k úmrtím však celkový počet kněží slabě poklesl. Vyplývá to z údajů Papežské ročenky 1996. kipa

□ Vzhledem k počtu svých věřících vysílá církev v Indii více misionářů než Spojené státy. V Indii připadá jeden misionář na 1 200 věřících, zatímco v USA na 3 500 věřících. V USA je 26,2 % obyvatel katolického vyznání, v Indii je to 1,3 %.

□ Kalkutský arcibiskup Henry D'Soza vysvětlil za účasti 250 příslušníků společenství, která založila matka Tereza, Julia Parekadan jako prvního domorodého kněze z bratrství „Misionářů bliženské lásky“. Vedle 4000 sester patří k tomuto společenství bratrství 13 kněží a bratrství 50 bratrů laiků.

□ Při Mezinárodní burze turismu v Miláně prohlásil kuriální kardinál Giovanni Cheli, že kromě budování dálnic, parkovišť a pohostinství je třeba myslet především na obnovu víry, což je hlavním cílem Svatého roku 2000. SKS

□ Jeruzalémský chrám Božího hrobu obdržel k letošním Velikonocům nový kříž. Kovový kříž byl zhotoven v Německu a bude ozdobou obnovené střechy chrámu. Kříž váží 700 kg a má výšku 4,5 m. Kříž je vyzdoben přírodními a skleněnými krystaly a bude v noci osvětlen.

□ Dlouho očekávaný postsynodální dokument poslední biskupské synody o životě zasvěceném Bohu „Vita consecrata“ byl podepsán ve Vatikáně 25. 3. 1996 na slavnost Zvěstování Páně.

Zmíněný dokument papeže Jana Pavla II. „Vita consecrata“ svým rozsahem 200 stran textu patří k nejrozsáhlejším církevním dokumentům o řeholním životě.

Život zasvěcený Bohu, život tří evangelních rad – čistoty, chudoby a poslušnosti, život zasvěcený službě Bohu a člověku v tajemství církve není okrajovou záležitostí církve. Sám dokument tuto skutečnost zdůrazňuje slovy, že řehole nepatří pouze k církvi, ale jsou v jejím srdci. Exhortace „Vita consecrata“ není určena pouze 1,2 milionu řeholnic a řeholníků, ale celé církvi, to je biskupům, kněžím, sekulárním institutům i všem věřícím.

Když vás vaše srdce odsoudilo, uvědomte si, že Bůh je větší, než vaše srdce, On vás neodsuzuje.“

(P. Pio)

Dar i pozvání k radikálnímu následování Krista, který žil svůj lidský život v čistotě, chudobě a poslušné oddanosti Bohu Otci, je výzvou k radikálnímu následování pro všechny křesťany. Křesťanem zasvěcením má účast na

evangelních radách každý pokřtěný. V úvodu se dokument věnuje jednotlivým formám zasvěceného života od mnišství a poustevnictví přes středověké kanovnícké a mendikantské řehole až ke společenstvím řeholních kleriků. Věnuje pozornost kongregacím i sekulárním institutům, apoštolským společenstvím i zcela novým formám zasvěceného života.

První kapitola rozebírá kristologicko-trinitární teologii řeholního života, který je plně prožíván v církvi a pro církev. Panna Maria je modelem zasvěcení.

Druhá kapitola zdůrazňuje společný život jako znamení společenství církve, a to jak v universální, tak i v místní dimenzi. Svátý otec připomíná, že dělení církve na kleriky a laiky nevystihuje plně povolání bratří a sester k zasvěcenému životu.

Třetí kapitola hovoří o službě lásky, které se zasvětily řeholní instituty. Zasvěcený život je znamením Boží lásky ve světě.

V závěru se dokument zabývá otázkou zasvěceného života ve třetím tisíciletí a končí modlitbou k Nejsvětější Trojici a Panně Marii. O

VÝZVA MENDLOVY ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNY!

Stále máte možnost svou přihláškou ovlivnit další působení Mendlovy zdravotní pojišťovny u nás. Je ojedinelá svým programem a svými ekonomickými výsledky. Využijte této možnosti a přihlaste se. Podané přihlášky se započítávají do zákonem požadovaného počtu v květnu letošního roku, ale pojištění budete u MEZP až od 1. července 1996. Přihlášku odešlete co nejdříve na adresu do Jihlavy. Nyní můžete jen získat.

Kde se přihlásit? Přihlášky je možné zvednout na některém pracovišti MEZP (v Olomouci např. na Charitě, Wurmova 5) nebo jsou k dispozici téměř na všech farních úřadech. Dále můžete psát nebo volat na adresu do Jihlavy, odkud Vám přihlášky ihned zašleme. **Naše adresa: tř. Legionářů 9, 586 01 Jihlava, tel.: 066/525 kl. 313.**

Dobrodružná četba pro dříve narozené

Knihu Zdeňka Cyrila Fišera „Dobrodružství třetího věku“ (Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1996) nám na knihkupecké pulty nadělil svátý Josef, který bývá zobrazován přímo jako reprezentant tohoto období lidského života.

Sám obal této knížky je volen šťastně: zlatoucí alej v záři podzimního slunce, která vábí k procházce a tichému zamyšlení. A kdo se zprvu zalekl obsažnosti knihy – má téměř čtyři sta

stran – s úlevou zjistí, že je tištěna krásnými a dobře čitelnými literami a že nejde o traktát.

V této knize se střídají vážné úvahy i žertovné články, modlitby, básně, citáty, praktické rady lékaře a psychologa. Na str. 236 a 237 s radostí najdeme článek Světla (č. 40/1994). I když pro slabý zrak nebo nedostatek času milou knížku po chvíli odložíme, počká na nás u lůžka nebo u stolku jako věrný přítel. Některé stránky budeme číst znovu a znovu, některé citáty z Písma svatého se nám pokaždé objeví jakoby v jiném osvětlení, při každém dalším čtení nám zazní úplně nově.

A těm šťastným dvojicím, které Pán nechává stárnout pospolu, umožní kniha společně objevovat dobrodružství třetího věku. Vždyť ten z obou, který se právě bude cítit lépe, může přechíst druhému pasáž, která ho zaujala, nebo anekdotu, které se mohou zasmát oba. Fišerova kniha bude vždy nasnadě, aby odvedla jejich mysl od potíží a starostí, které stáří bezpochyby přináší, k hlubokému prožívání pokoje a radosti věřícího křesťana. Knihu si můžete objednat v knihkupectví Matice cyrilometodějské, Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc. -rk-

Informujeme všechny čtenáře o ojedinelé a poutavé knížce manželky světově proslulého a u nás čtenářům dobře známého spisovatele W. Trobische (Měl jsem rád jedno děvče, Dva kruhy však, jeden střed, Jaký je muž a jiné) **Ingrid Trobischové: Učím se žít sama.**

Knihu **Učím se žít sama** napsala I. Trobischová ze své osobní zkušenosti pro všechny, kdo jsou sami – z důvodu rozvodu nebo proto, že se nikdy neoženili či neprovdali. Svou zkušenost chce předat i těm, kdo sami nejsou. Je totiž realitou našeho života, že samota je situací, do které se dříve nebo později jeden z manželů dostane. Kniha I. Trobischové by v žádném případě neměla uniknout vaší pozornosti a má své místo i v každé farní knihovně.

Objednat si ji můžete na adrese: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc, tel.068/ 55 00 250, cena: 45,-Kč

Večeřadlo v Olomouci v sobotu 4. května začíná v 15.30 u sv. Anny a končí májovou pobožností po 18. hodině u Panny Marie Sněžné.

OPRAVA: Prosíme, opravte si v článku „Proticírkevní strategie bez příkras“ na straně č. 6 datum u Kolínské deklarace. Má být datována rokem 1989 a nikoli 1898, jak je uvedeno. Chybu v sazbě již nebylo možno opravit přímo v článku. Děkujeme.

Na poutním místě Svátý Antonín nad Blatnicí jako každoročně bude **devítinědelní pobožnost ke cti sv. Antonína vždy v neděli odpoledne v 16.00 hod. od 14. dubna do 9. června.** Pobožnost bude spojena se mší svatou. Srdečně zvou ctitelé sv. Antonína.

Devadesáté výročí založení České ligy akademické si připomeneme v sobotu **18. května 1996** při mši svaté ve 14.00 hodin v kostele Sv. Salvátora v Praze, Křižovnické nám. (u Karlova mostu). Po mši svaté přejdeme do budovy kláštera Křižovníků ke společenskému setkání. Prosíme, upozorněte své známé, případně přineste zajímavé doklady o činnosti ČLA.

Dotazy na adresu: Křesťanské akademické fórum, Ječná 2, 100 00 Praha 2, nebo telefonem na čísle: 02/73 44 31

Letní poutní sezona na Provodově začíná 5. května a končí 27. října. Mše svatá v neděli je v tomto období v 10.15 hod. a ve 14.30 hod. 5. května je při mši svaté v 10.15 hod. hasičská pouť. Sraz hasičů pod Malenisky v 9.30 hod. V 9.45 hod. je odchod za doprovodu dechové hudby ke kostelu.

Ve dnech 1. - 5. července 1996 pořádají sestry karmelitánky exercicie pro dívky od 17 do 18 let. Rozhodneš-li se přijet, napiš na adresu:

**Sestry karmelitánky
Lidečko 122
756 12 Horní Lideč
tel.: 0657/982 02**



MARTA VONDRÁKOVÁ
Křesťanská cestovní kancelář
MISIE
751 03 Brodek u Přerova č. 46
tel.: Přerov 0641/941 80

LA SALETTE-VADUZ-LUZERN-ŽENEVA-CHAMONIX

Plná penze v La Salette.
Termín: 12. - 17. 6. 1996
Cena: 4 996,- Kč

LURDY - ŽENEVA - MONTE CARLO
Plná penze v Lurdech.
Termín: 18. - 24. 7. 1996; 30. 7 - 5. 8. 1996
Cena: 5 962,- Kč

LURDY - FATIMA - MONACO - ŽENEVA
Plná penze v Lurdech a Fatimě.
Termín: 2. - 13. 7. 1996
Cena: 9 896,- Kč

POUTNÍ MÍSTA BELGIE, NĚMECKA, FRANCIE
Termín: 21. - 27. 6. 1996; 13. - 19. 8. 1996
Cena: 5 995,- Kč

**4. neděle velikonoční 28. 4.
Sk 2,36-41**

Petrův „recept“ je nám jasný. Dostali jsme oboje: křest a dar Ducha svatého. Jenže dar nestačí přijmout a pak postavit na odiv návštěvníků do vitríny. Je třeba z něho žít – třeba přinášet ovoce obrácení.

**Pondělí 29. 4.
Žalm 42(41),1-6**

Žízeň a její utišení. Uprostřed mnoha požadavků a tužeb mého života by ta prázkladní měla zaznít naplno. S vědomím, že čekám na někoho, kdo opravdu přijde hned, protože je zde.

**Úterý 30. 4.
Sk 11,19-24**

Každý má o sobě nějakou představu, co by chtěl být, co by chtěl umět jako křesťan, jako člověk. Barnabáš je charakterizován stručně: plný víry a Ducha. Co bych mohl – chtěl – mít víc? Mohu mít méně? Chce mi Bůh dát méně?

**Středa 1. 5.
Sk 12,24-25**

Není šířena ideologie ani zvyky, ale šíří se slovo Páně. Barnabáš a Saul nedělají to, co si umanuli, ale splnili své poslání od Pána. Bůh dělal (a dělá) svou věc nejučinněji skrze ty, kteří se mu dají k dispozici a nerealizují jen své (dobré) představy.

**Čtvrtek 2. 5.
Sk 13,13-23**

Bůh, v kterého věřím, není jen ten, kdo se mnou milosrdně jedná. Je to Bůh věrný Izraeli, věrný pokolením od Abraháma přes Davida k Ježíši, a dál přes Pavla, Cyrila, Metoděje, Vojtěcha, Anežku, Jana Nepomuckého, Antonína Cyrila Stojana, kardinála Trochtu ... až ke mně. Znáť se s takto věrným Bohem – „to je síla“.

**Pátek 3. 5.
Sk 13,32**

Bůh vyplňuje své sliby podnes. Které znám, se kterými počítám – osobně?

**Sobota 4. 5.
Žalm 98(97),1-2**

K této písni mohu hned připojit další sloku. Znam podivuhodné věci i Hospodinovo vítězství z vlastního života. Sloky chvály, které připojím, budou třeba neumělé, ale jistě pravdivé.

Neděle 28. dubna 4. neděle velikonoční	– 1. čt.: Sk 2,14a.36-41 Ž: 23(22),1-3a.3b-4.5.6 2. čt.: 1 Petr 2,20b-25 Ev.: Jan 10,1-10	odp.: 1
Pondělí 29. dubna památka sv. Kateřiny Sienské	– 1. čt.: Sk 11,1-18 Ž: 41,2-3; 42,3.4 Ev.: Jan 10,11-18	odp.: 41,3a
Úterý 30. dubna nez. pam. sv. Zikmunda a sv. Pia V.	– 1. čt.: Sk 11,19-26 Ž: 86,1-3.4-5.6-7 Ev.: Jan 10,22-30	odp.: Žl 116,1a
Středa 1. května nez. pam. sv. Josefa, dělníka	– 1. čt.: Gn 1,26-2,3 nebo Kol 3,14-15.17.23-24 Ž: 90(89),2.3-4.12-13.14+16 Ev.: Mt 13,54-58	odp.: 17c
Čtvrtek 2. května památka sv. Atanáše	– 1. čt.: Sk 13,13-25 Ž: 88,2-3.21-22.25+27 Ev.: Jan 13,16-20	odp.: srv. 2a
Pátek 3. května svátek sv. Filipa a Jakuba	– 1. čt.: 1 Kor 15,1-8 Ž: 19(18),2-3.4-5 Ev.: Jan 14,6-14	odp.: Řim 10,18b
Sobota 4. května férie	– 1. čt.: Sk 13,44-52 Ž 97,1.2-3ab.3cd-4 Ev.: Jan 14,7-14	odp.: 3c

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 28. 4.	PO 29. 4.	ÚT 30. 4.	ST 1. 5.	ČT 2. 5.	PÁ 3. 5.	SO 4. 5.
Antifona	518	1741	518	1357	1734	1673	518
Žalm	783	786	785	783	785	786	784
Ranní chvály:							
Hymnus	518	1742	518	1325	1734	1673	518
Antifony	563	1151	1167	1183	1198	1359	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	813	1229
Kr. čtení a zpěv	563	1743	570	1326	1735	1674	583
Antifona k Zach. kantiku	563	1355	1356	1358	1735	1360	583
Prosby	564	1744	571	1326	1724	1675	584
Záv. modlitba	564	1355	1356	1358	1359	1360	584
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	564	568	571	574	578	1676	584
Záv. modlitba	564	568	571	574	578	1360	584
Nešpory: SO							
Hymnus	517	517	1746	517	1322	1736	517
Antifony	561	565	1161	1177	1193	1208	585
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	808
Kr. čtení a zpěv	561	565	1749	572	1329	1737	586
Ant. ke kant. P. M.	562	566	1356	1356	1358	1737	586
Prosby	562	566	1750	572	1329	1731	586
Záv. modlitba	564	564	1355	1356	1358	1359	588
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Novinky
MCM

KATECHISMUS KATOLICKÉ CÍRKVE (obj. č. 2491)

Nový katechismus vystihuje s přesností obsah a souladnou ucelenost katolické víry. Je určen všem, kteří touží prohloubit své poznání nevyčerpatelného bohatství spásy.

793 stran, 320,- Kč

DENNÍ MODLITBA CÍRKVE (obj. č. 2781)

Breviář pro laiky – ranní chvály, modlitba uprostřed dne, nešpory, modlitba před spaním.

350,- Kč

ČESKÝ MISÁL (obj. č. 2346)

Liturgická čtení a liturgické texty pro neděle a význačné dny liturgického roku. Vydání ve formátu A5 pro soukromou potřebu.

175,- Kč

KANCIONÁL (obj. č. 2784)

109,- Kč

DOKUMENTY II. Vatikánského koncilu (obj. č. 2641)

220,- Kč

EKUMENICKÁ BIBLE (obj. č. 1027)

200,- Kč

ROK SE SVATÝMI (obj. č. 2016)

Velkolepé dílo, které nám na sedmi stech stranách formátu A4 představuje světce katolické církve tak, jak si je připomínáme během roku. Mnoho krásných barevných fotografií a maleb nám přibližuje tyto světce i obrazem. Kniha je doplněna o některé významné osobnosti českého národa, u kterých nebyl ještě zahájen beatifikační proces.

990,- Kč



Objednávání Světla

od 5. 3. 1996

Světlo si lze objednat na adrese:

* * *

Matice cyrilometodějská s.r.o.

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc**

* * *

Složenka s udanou cenou předplatného do konce roku 1996 Vám přijde v první dodávce Světla.

Nezapomeňte uvést svoji úplnou zpáteční adresu!

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili

na Agentúru LUX (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenku na zaplacení.

771 00 Olomouc

Dolní nám. 24

EXPEDICE

Matice cyrilometodějská s.r.o.

Odesílatel:

Novinové výplatné

Poštovné úvřováno

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církvením schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošty v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentura Lux, Distribučia tlač, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávání novinových zásilek povolené SF, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994. Prohlašujeme redakce: U tianků o tzv. soukromých zřeveních, k nimž se doposud církvevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.